

Pred jasicami so klečali otroci, so se čudili in so molili, čuteč v srcu neko srečo in zadovoljnost, kot se jo čuti le na sv. večer.

Pri Mohorjevih pa ni bilo jasic, bil je tam angeljček sam. Neizrečeno bel in lep je ležal tu med lučicami gluhi Stanko, s čegar obličja je popolnoma izginila ona motnost in pobitost. Čudil se mu je vsakdo, kdor ga je prišel kropit.

Kar nakrat se oglasé zvonovi: a peli so tako ubrano in tako milo, kot bi hoteli vso srečo nebes izliti na zemljo. Čuli so se še posebno lepo na trati za Mohorjevo hišo. Tam so ljudje nocoj tudi najbolj hodili, z namenom na poti v cerkev pokropiti še angeljčka Stanka.

* * *

I nocoj, slušatelji mali, je sveti večer in nocoj je obletnica smrti malega mučenca. Kakor lani, tako gleda on tudi letos kot angeljček nad zvezdami na zemljo, kjer je mali Jezušček v jasicah, in ta pot tudi on kliče: Mir ljudem na zemlji, ki so v bedi in trpljenju svete in potrpežljive volje . . .

Vi pa pokleknite in priporočite se temu angeljčku, da bo i on med številom onih dečkov, ki Vas — če boste vedno pridni in pokorni — popeljejo v ono bliščečo hišo, svetlo kot solnce.

A glejte, luči pri jasicah so že prižgane, pohitite k njim in veselite se jih — saj je sveti večer nocoj! — —

Dež in solnce.

Potihnil besneč je vihar,
Vpokožil razljučeno silo,
In lepši ko preje je čar
Nebo nad naravo razlilo.

Ko v prsih človeških divjá
Nesreča in jad bolečine,
Jasneje se lice smehljá,
Ko sreča po boli zasine.

Andr. Rapè.

